

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi P. W. i K. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 19 czerwca 2009 r., sygn. akt VI Ga (...)

wydanego w sprawie z powództwa G. K.

przeciwko P. W. i K. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lutego 2010 r.,

- 1.) odrzuca skargę;**
- 2.) zasądza od P. W. i K. W. na rzecz G. K. kwotę 600, zł (sześćset) tytułem kosztów postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2009 r. Sąd Okręgowy w O. oddalił apelację pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie o zapłatę.

Wyrok Sądu Okręgowego pozwani P. W. i K. W. zakwestionowali skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Zaskarżonemu w całości orzeczeniu zarzucili niezgodność z art. 299 § 2 k.s.h.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynika to z charakteru postępowania

przed Sądem Najwyższym oraz z funkcji tego Sądu ukonstytuowanego jako sąd prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji). Ocena dowodów pozostaje zatem wyłączną domeną sądów orzekających i nie może być kontrolowana przez Sąd Najwyższy.

Zarzuty wskazane przez skarżących dotyczące naruszenia art. 299 k.s.h. są w istocie związane z problematyką ustaleń faktycznych i korzystaniem z określonych środków dowodowych. Skarżący wskazali w uzasadnieniu skargi, że „sąd drugiej instancji stwierdził, że pozwani nie wykazali istnienia jednej z przesłanek egzoneracyjnych z art. 299 § 2 k.s.h. Mimo stosownych wniosków pozwanych, aby taką przesłankę wykazać, Sąd pierwszej instancji odmówił przeprowadzenia stosownego postępowania dowodowego czym naruszył art. 232 k.p.c., art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c.”. Należy zatem stwierdzić, że wywody skarżących stanowią wyłącznie polemikę z oceną materiału dowodowego przeprowadzoną przez Sądy orzekające w sprawie.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ograniczona tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów jest niedopuszczalna jako nieoparta na ustawowej podstawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76; z dnia 9 maja 2005 r., V CNP 2/05, niepubl.; z dnia 28 marca 2006 r., V CNP 55/06, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Orzeczenie o kosztach postępowania skargowego oparto na art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c.